

Bilag 2.

DANSKE BANKERS FÆLLESREPRÆSENTATION

Den 9. oktober 1973.

I anledning af det af økonomiministeren den 4. oktober 1973 fremsatte forslag til lov om regulering af kreditformidling skal Danske Bankers Fællesrepræsentation fremkomme med følgende synspunkter:

Lovforslagets § 1 bemyndiger økonomiministeren til efter forhandling med Danmarks Nationalbank at fastsætte bestemmelser med henblik på regulering af den kreditgivning, der udøves af banker, sparekasser, andelskasser og postgirokontoret. Denne myndighed har hidtil været tillagt Danmarks Nationalbank, idet denne ifølge Nationalbankloven af 7. april 1936 har til opgave at opretholde et sikkert pengevesen samt at lette og regulere pengeomsætning og kreditgivning.

Danske Bankers Fællesrepræsentation finder det uheldigt, at der ved et lovforslag, som først og fremmest er motiveret i aktuelle presserende konjunkturøkonomiske forhold, som er fremlagt uden forudgående, grundige undersøgelser eller udvalgsbehandling, og som agtes gennemført på mindre end en uge,

hovedkuld søges gennemført en ændring af det i mere end 3 årtier eksisterende lovgrundlag for delingen af den pengepolitiske myndighed mellem regering og centralbank.

Danmarks Nationalbank er ifølge Nationalbankloven tillagt vide pengepolitiske beføjelser, men det har været praksis, at alle principielt vigtige afgørelser vedrørende pengepolitikken træffes ved forhandlinger imellem Nationalbanken og regeringen, herunder specielt Den Kongelige Bankkommissær (økonomiministeren), der fører tilsyn med, at Nationalbanken opfylder de forpligtelser, som er pålagt den efter Natio-

nalbankloven. Regeringen er således efter den gældende lovgivning og den på dette grundlag afledte mangeårige praksis sikret de fornødne beføjelser til at kunne gennemføre sine pengepolitiske intentioner. Fællesrepræsentationen må derfor finde det overflødig, at regeringen nu søger tilvejebragt særskilt lovhjemmel til at regulere kreditgivningen.

Endvidere eksisterer der en mangeårig tradition, hvorefter de dele af penge- og kreditpolitikken, som vedrører pengeinstitutternes virksomhed, udformes gennem forhandlinger og aftaler mellem Nationalbanken og pengeinstitutternes organisationer. Der er herunder med samtykke af den til enhver tid siddende regering indgået et kompleks af aftaler omfattende bl. a. deponeeringsordningen, som pålægger pengeinstitutterne at binde en nærmere fastsat andel af deres indlånsstigning i Nationalbanken, samt det i vinterhalvåret 1969-70 instituerede udlånsloft, hvorefter de enkelte pengeinstitutter ikke måtte forøge deres porteføljer af bevilgede kreditter ud over niveauet pr. ultimo februar 1970.

Udlånsloftet blev etableret som en midlertidig foranstaltning for i en akut situation at undgå, at en for stærk kreditudvidelse skulle medføre ekspansive virkninger på efterspørgslen. Siden er aftalen om udlånsloftet imidlertid blevet forlænget adskillige gange, således at den nu løber i sit fjerde år. Dette har i perioden under ét været ensbetydende med en meget restriktiv pengepolitik. De skete forhøjelser af udlånsloftet har været mindre end de samtidige prisstigninger, hvorved der i den pågældende periode er sket en reel indsnævring af de kreditter, pengeinstitutterne har kunnet stille til rådighed. Dette har ført med sig, at bankers